

■ Адпачынак па-беларуску

«...А сані трымаем на пагатове!»

На аграсядзібе каля Аўгустоўскага канала ёсць чым заняцца незалежна ад сезона

Усяго ў гэтых мясцінах — больш за два дзясяткі гасцявых аб'ектаў.

А з увядзеннем бязвізавай зоны пашырылася кола патэнцыяльных турыстаў з-за мяжы.

Але ахвотных адпачыць у гэты сезон нямат.

Хіба што на выхадныя завітаюць ці на святы.

Карэспандэнт «Звязды» вырашыла высветліць, ці варта наогул траціць нямалыя сродкі, каб адпачыць у аграсядзібе зімой?

МЯСЦІНЫ ТУТ СЛАВУТЫЯ...

Цывілізацыя хоць і «прайшла» па іх, але асцярожна, з розумам. Затое дарогі пакідаюць жадаць лепшага, на іх стан скардзяцца не толькі гаспадары сядзіб, але і госці. Па праўдзе кажучы, пад'езды не паўсюдна дрэнныя. Да самога канала можна даехаць па асфальце, а выбойны пільнуюць вас на навакольных дарогах. Па іх даводзіцца рухацца з хуткасцю не болей за 5 км у гадзіну. Добра, што такія ўчасткі невялікія, таму з Гродна дабраліся сюды за 50 хвілін. Разам з гаспадарамі Іосіфам і Наталляй ВЯЛЕНТАМІ спыняемся каля высокіх драўляных варотаў, за якімі месціцца аграсядзібны комплекс з прыгожай назвай «Анэта». Гаспадар расказаў, што назву даў у гонар сваёй любімай бабулі. Дарэчы, у сядзібе нямала яе ўласных рэчаў, у тым ліку кросны, калаўрот і прылада для цераблення лёну. Іосіф Іванавіч іх аднавіў і спрабуе наладзіць працэс апрацоўкі лёну для турыстаў.

Турысты ведаюць гэтыя мясціны, бо тут праводзяцца злёты і спаборніцтвы воднікаў. Праўда, многія аддаюць перавагу палаткам, але знаходзяцца і аматары камфорту, якія спыняюцца ў аграсядзібах. Зімой тут прастора для экстрэмалаў. Нямала ахвотнікаў акунуцца ў сцюдзёную ваду пасля парылкі. Рэчка нават у моцныя маразы не замярзае. Пры жаданні можна ўбачыць і баброў, іх тут даволі шмат.

рацца сюды не вельмі зручна, а яшчэ немалаважны і фінансавы бок. І гэта прытым, што мы робім зніжкі і наогул не палюхам цэнамі.

Зразумела, што турысты аддаюць перавагу летняму адпачынку, каб скарыстацца поўным спектрам паслуг. Бо наўрад ці хтосьці зацікавіцца дзіцячай пляцоўкай у дажджлівае і халоднае надвор'е. І на шырокіх арэлях пляцоўкі для гульні ў футбол ці валејбол таксама больш прыстасаваны для цёплага сезона.

— Быў бы снег — запрэгі б сані, яны ўжо не першы год чакаюць свайго часу, — кажа гаспадар, — у навакольных вёсках можна дамовіцца на кант каня. Праехаць у санях па гэтых мясцінах — эмоцый на цэлы год. Вось толькі ці надыйдзе такі час?

Для міжсезоння ў сядзібным «аўтапарку» ёсць драўляны вагончык на калёсах, але турысты для шпацыру вы-

біраюць больш цёплы сезон. Згодна з прагнозам, маразы будуць, але невялікія і не вельмі доўга. Таму Іосіф Іванавіч вырашыў заняцца аднаўленнем свайго «транспарту» — пафарбаваць, падмацаваць, упрыгожыць. Ён лічыць, што зімовы адпачынак можа стаць спраўды адметным, але толькі са снегам. Тады па-іншаму будзе выглядаць наваколле, прырода, з'явіцца адпаведныя забавы — лыжы, сані.. Углядацца ў агонь, седзячы каля каміна, больш прыемна, калі за вокнамі заснежаны, казанчы лес.

ЦІ ПАЕДУЦЬ ЗАМЕЖНЫЯ ГОСЦІ?

Вядома, гаспадары сядзіб, у тым ліку і Іосіф Вялента, зацікаўлены ў замежных турыстах. І такія магчымасці значна пашырыліся падчас увядзення бязвізавай зоны. Да таго ж побач з аграсядзібай, за некалькі кіламетраў, ёсць беларуска-польскі пункт пропуску, разлічаны на водных, пешых і велатурYSTAў. Зразумела, што гэта кірункі летняга сезона, пра што сведчыць і работа пагранпраходу: ён дзейнічае з мая па кастрычнік.

— Сёлета прыток замежных турыстаў значна ўзрос, — заўважыў Іосіф Іва-

навіч, — пачалі прыязджаць і палякі, і літоўцы. Асабліва многа велатурYSTAў. Больш стала і воднікаў. Ужо не рэдкасць замежныя яхты на нашых прычалах, якія плывуць з польскага Аўгустова.

Як высветлілася, у палякаў папулярны так званы настальгічны турызм. Многія прыязджаюць у пошуках сваіх радавых гнёздаў. Некалі тут было шмат хутароў, жыхары якіх з'ехалі ў Польшчу. Зараз іх унукі імкнуцца знайсці хоць рэшткі гэтых дамоў. І, што цікава, нават у лесе знаходзяць фундаменты. А дапамагаюць ім мясцовыя старажылы. Дарэчы, жыхары наваколя таксама актыўна ўдзельнічаюць у турыстычным бізнесе. Напрыклад, Іосіф Іванавіч часта звяртаецца да жанчын-кухарак, якія гатуюць ежу для яго замежных гасцей. Новы ўказ пра пашырэнне бязвізавай зоны і павелічэнне тэрміну знаходжання з 5 дзён да 10-ці павінен замацаваць гэтую тэндэнцыю, упэўнены гаспадар аграсядзібы. На яго думку, для ўвядзення агракультурнага бізнесу створаны добрыя ўмовы. І падаткі невялікія, і крэдытам можна скарыстацца.

Вось і нядаўна быў прыняты ўказ аб пашырэнні дзейнасці: узаконена магчымасць правядзення на аграсядзібах юбілеяў, вяселляў, карпаратываў. З аднаго боку, турызмам гэта назваць складана, але калі група людзей хоча выехаць за горад, каб адзначыць свята, такая магчымасць у іх павінна быць.

БЕЗ РЭКЛАМЫ НЕ АБЫСЦІСЯ

Іосіф Вялента не шкадуе, што 10 гадоў таму заняўся

агракультурызмам. Па-першае, за гэты час на месцы старой развалюхі пабудаваны прыгожы драўляны асабняк, гасцявы дом з лазняй, альтанка з печкай і барбекю. Па-другое, з'явіўся дадатковы даход, які ідзе на развіццё сядзібы. Бізнес, што называецца, выстаяўся. Але як прывабіць турыстаў зімой? Гэтану, лічыць Іосіф Вялента, трэба вучыцца. І магчымасць такая ёсць. У Гродзенскім дзяржаўным універсітэце шэсць гадоў таму адкрыта спецыяльнасць «турызм і гасціннасць». Іосіф Іванавіч, які быў дацэнтам новай кафедры, ездзіў у Калінінград па вопыт. За гэты час падрыхтаваны спецыялісты па рэкламе, палепшыўся сэрвіс. У новых пакаленняў гаспадароў аграсядзіб з'явілася больш магчымасцяў прывабіць турыстаў, у тым ліку ў «нетурыстычны» сезон.

Падарожнічаць можна ў любы час, сцвярджае гаспадар аграсядзібы «Сонічы» Вадзім Сцепанчук. Пакуль ён толькі асвойвае новую справу, але заўважыў, што значную ролю адыгрывае рэклама. Пры гэтым важна, каб вакол аграсядзібы былі цікавыя аб'екты. Пакуль на канале недастаткова інфраструктуры, хаця турыстычныя аўтобусы едуць і зімой. Але далёка не ўсе бачаць сэнс застацца тут нават на некалькі дзён. Таму гаспадарам аграсядзіб варта пашыраць сферу дзейнасці. Вадзім Сцепанчук разглядае прапанову адкрыць кафэ на канале, а пакуль гатовы частаваць турыстаў яечняй і гарбатай, прычым бясплатна. Застаецца дадаць да гэтага ўнікальныя маршруты і краўвіды, і адпачынак пакіне прыемны след незалежна ад пары года.

Маргарыта УШКЕВІЧ

МАМА БУРАЦІНА

Лобзік, фрэзер, піла, шрубавёрт... У жаночых руках Юліі МІЦКЕВІЧ са звычайнага кавалка дрэва атрымліваюцца прыгожыя элементы дэкору. Скрыні, крэйдавыя дошкі, кніжныя паліцы, дэкарэтыўныя пано. Усё гэта з задавальненнем набываюць як для дарослых, так і для дзяцей.

— Я сем месяцаў угаворвала мужа падарыць мне лобзік, — усміхаецца дзяўчына. — Пасля першых спроб так балелі рукі... Цяпер, праз тры гады, разумею, што мая работа — гэта своеасаблівы антыстрэс. Няма настрою — пайшла піліць!

Зараз працоўнае месца ў мінчанкі — на балконе. Але ў планах зараз знайсці ўтульную майстэрню для работы. Дарэчы, Юлія атрымала дзяржаўную супсідыю на арганізацыю рамеснай дзейнасці.

На выдзеленыя грошы дзяўчына набыла неабходнае абсталяванне, фарбы.

З радасцю падтрымліваюць справу Юліі і нават падказваюць родныя — сын Павел і муж Віктар.

— Сын — мой першы натхняльнік! — дзеліцца маладая маці. — А муж — першы памочнік, бо менавіта ён падкажа і падтрымае.

— На выставах мужчыны, калі разглядаюць маю прадукцыю, не вераць, што раблю гэта сама, — усміхаецца Юлія. — Але цяпер шмат дзяўчат сталі захапляцца дрэвам! І гэта цудоўна, бо займацца любімай справай — самае важнае ў жыцці.

Марына БЕГУНКОВА, фота аўтара.

